

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

21. Dies Augusti. Magna est miseria, superbus homo; sed major misericordia, humilis Deus. S. August. de Catech. rudib. c.4.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

qui attentionem, modestiam, reverentiam, & intimum animi silentium imperet. Quod si lubear per immensa spatia, dum precaris, vagari; quid tam immensum, quam Dei immensitas? quocumque curris, illi occurras prompto tibi succurrere, si ad illum in necessitate recurras. Proderit, ut tempore orationis te contineas intra gyrum modestiæ; nec divageris, antè animum componere; ut sit sedatus, & disponere, cogitando, quid agas; quò tendas, quid intendas cum quo agas, cui sis locuturus; & quid, & quomodo cum eo locuturus. Quapropter, cum oratio sit negotium omnium negotiorum negotiosissimum, quia est cum suprema Majestate de negotiis summi momenti colloquium: quisque, prius quam illud aggreditur, & locum oraturus ingreditur, imitetur D. Bernardum, cujus hodie dies est solemnis, cui oratoro familiare erat dicere: Veniens ad Ecclesiam, pone manum super ostium, & dic: *Expectate hic cogitationes male, intentiones, & affectus cordis, & appetitus carnis. Tu autem, anima mea, intrain gaudium Domini, ut videas voluptatem Domini, & visites templum eius.* Si hoc modo imiteris Bernardum, excipiet Deus tuam orationem, sicut sit violentem nar dum. Itaque, dum oras, totus attende illi, qui totus intendit tibi. Decet enim oraturum.

Numen ad immensum, totum convertere sensum.

21. DIES AUGUSTI.

Magna est miseria, superbus homo; sed major misericordia, humilis Deus. *S. August. de Catech. rudib. c. 4.*

Reverentia in oratione.

UT oratio utilis sit oraturo, in duobus maximè retinendis elaborandum est ei, Attentione, & Reverentiâ. Hi sunt duo anrei cardines orationis, geminæ claves Devotionis, duo ubera nascentis pietatis, utraque sibi vim, & robur conciliat. Reverentia gignit Attentionem: Attentione auget Reverentiam. Hæc componit animum, & præsentem facit, & concursum inanium simulacrorum coercet, atque abigit, quæ à Divino colloquio mentem averterent. Denique Reverentia commendat orationem; & veluti gratiosa quædam ornatrice illam venustat, quò decentiùs in conspectum magni Regis introëat: sine illa, est deformis, & ut putidula rejicitur. In primis, perspectâ propriâ miseriam, omninò seponenda est omnis superbia; nec enim Deus in illum gratias erogat, qui sibi multum arrogat, ut est omnis arrogans. Fateor, major est humilis Dei misericordia, quàm superbi hominis mileria: tamen non prius incipiet humilis Deus oraturo esse misericors, quàm deserit homo supebiendo esse miser. Quomodo enim Deo superbus orans assistet, cum Deus superbis resistat? Ut igitur liberetur omni miseriam, liber ab omni superbia, ad Deum accedat, quantâ potest maximâ reverentiâ. Hæc, ut ales Jovis, solis amica, super evecta nubes, & tonitrua mundanæ pompæ, ad solium usque Triadis, ubi anima inexplicabilibus donis ornetur, viam pandit.

II. Reverentia monet non temerè eundum esse ad orationem, ad summi Numinis familiaritatem, ad Gratiæ thronum, ad cœli Regem alloquendum; sed excitandam prius voluntatem ad præstabilissimum

lissimum illud negotium quàm sanctissimè obeundum. Hæc clarè denuntiat, orationem non esse rem nihili, aut exigui momenti, aut de numero communium operum; ad quæ solemus consuetudine quâdam agendi, ac frequentia inconsultè, temerè, & sine ulla præmeditatione accedere. Quippè, Deum nobis adeundum esse, deque illis rebus agendum, quibus nullæ graviores putari debent. Oratio est mens ad Deum legatio; sustines enim personam legati. Legatus porro, antequam Regem convenit; quid Regi dicturus sit, accuratè secum discutit; verba singula priùs in charta exarat, quàm linguâ pronuntiat; dein quid Regi responsurus sit, solerter considerat. Legatus olim quispiam Græcus, cùm sibi Persarum Regem alloquendum videret; annum expectavit, ut consideratè loqueretur. Cùm enim, in Magnatum auribus, verba omnia examinentur ad trutinam: meritò & ipse sua singula verba, suis momentis trutinabat, ne possit, si quid minus cautè sibi elabi sineret, insimulari vel audaciæ, vel temeritatis, vel imprudentiæ. Locuturus es, dum oras, non cùm uno è Magnatibus: sed cùm eo, qui Magnatum omnium est Dominus; cuius magnitudinis non est finis.

III. Tu igitur, si non annum unum, ut ille Legatus: saltem quartam horæ partem impende, ut quid tu tantillus, Regi tanto sis dicturus: ipsa te Majestas infinites reverenda faciat te reverentem, & attentum: quæ non solùm verba singula, sed singulas etiam verborum syllabas: imò singulos in syllabis latitantes affectus vocabit ad libellâ. Movebit te ad reverentiâ, ipsius Filii Dei Patrè orantis modestia, & reverentia: qui

Augustus. Tesseræ. 657

qui priusquam Patrem oraturus accederet, toto corpore pronus, (a) *procidit in faciem suam super terram*. Ecce hic omnipotens Dei filius, submississimâ reverentiâ inclinât Corpus, inflectit humeros, incurvat genua, & qui in principio (b) *Creavit caelum & terram*, *procidit in faciem suam super terram*. O superbe! qui erecto collo, elatis superciliis, pingui cervice, ventosissimo fastu, summis per terram plantis ambulas per vias Babylonicas: vide hîc Altitudinem depressam, Majestatem in solum prostratam: vide, ô fili terræ! filium Dei affixum terræ! vide, ô pulvis, & cinis! totum Dei pulvere involutum! ô prodigium! illic figit Deus suam faciem: ubi solent homines figere pedes. Audiant hîc illi, quibus oraturis, grave est flectere bina genua, loquentem Cæsarium Arelatensem: (c) *Orat Misericordia, & non orat miseria: orat Charitas & non humilitatur iniquitas: prostratus in terra orat Medicus. & non inclinatur agrotus: orat Innocentia, & non orat nequitia: orat, qui peccatum non fecit, & non orat multis peccatis obnoxius: orat Judex, & desiderat parcere, & non orat reus, ut indulgentiam mereatur accipere; orat Judicaturus, & orare dissimulat judicandus*. An non hîc manifestâ est nostræ Tesseræ veritas? *Magna est miseria, superbus homo, &c.* Nonne hîc verè humilis est Deus? qui jacet in terra supplicis ritu, tanquam omnium scelerum reus? Cave ergò à superbia, qui caves à miseria; quia

*Sit tibi gratia, si sapientia, formaque detur:
Sola superbia destruit omnia, si comitetur.*

Pars II.

T t

22. DIES

(a) *Matth. 26.39.* (b) *Gen. 1.1.* (c) *Hom. 29.*